ĐINH THỊ NGỌC LINH – ĐỨNG GIỮA NHỮNG KHOẢNG CÁCH ĐỂ GIỮ MỘT TẬP THỂ

Ở tuổi 14, một lời nói đôi khi có thể khiến bạn mình buồn rất lâu. Một mâu thuẫn nhỏ giữa những người bạn nếu không được tháo gỡ đúng lúc cũng có thể trở thành khoảng cách trong cả một tập thể. Với cô giáo Đinh Thị Ngọc Linh, khi nhận ra hai học sinh của lớp 8/2 dần bị tách khỏi nhóm bạn, cô hiểu rằng mình không thể đứng ngoài. Cô chọn cách đi vào câu chuyện của các em, lắng nghe, phối hợp và kiên trì cho đến khi những khoảng cách ấy được thu hẹp.



Cô giáo Đinh Thị Ngọc Linh

Khi cô giáo nhận ra điều bất thường

Đầu năm học 2025–2026, lớp 8/2 Trường THCS Phan Bội Châu là một tập thể khá vui vẻ, hòa đồng. Học sinh trong lớp có nhiều nhóm bạn thân, cùng học, cùng tham gia các hoạt động và có những mối quan hệ khá gắn bó.

Giữa một tập thể tưởng như bình thường ấy, cô giáo chủ nhiệm Đinh Thị Ngọc Linh bắt đầu nhận ra một vài thay đổi vào khoảng giữa tháng 11. H và T vốn chơi cùng nhóm bạn nhưng dần trở nên ít nói, ít tham gia những cuộc trò chuyện chung. Hai em không còn gần gũi với nhóm như trước. Đó không phải là một sự việc lớn đến mức lập tức gây chú ý trong lớp.Nhưng cô Linh để ý. Với gần 18 năm làm công tác chủ nhiệm, cô hiểu rằng những thay đổi nhỏ trong cách học sinh giao tiếp với nhau đôi khi

lại là dấu hiệu của một vấn đề lớn hơn. Cô không vội hỏi trước lớp. Cũng không gọi ngay các em lên để "phân xử". Cô tìm gặp từng học sinh. Qua những cuộc trò chuyện riêng, cô dần biết giữa H, T và một số bạn trong nhóm đã xuất hiện mâu thuẫn. Từ những bất đồng trong quá trình chơi với nhau, các em bắt đầu xa cách. H và T có lúc bị tách khỏi nhóm. Những lời nói mang tính "khịa nhau" xuất hiện trên Facebook, TikTok. Một mâu thuẫn giữa những người bạn đang có nguy cơ chuyển thành sự tẩy chay. Và điều cô Linh quan tâm lúc này không phải là tìm xem ai đúng, ai sai trước tiên.Cô muốn hiểu *vì sao những học sinh từng chơi với nhau lại trở thành những người không muốn nhìn mặt nhau?*

Không chọn cách xử lý cho xong việc

Cô Linh bắt đầu gặp riêng từng học sinh có liên quan và yêu cầu các em viết tường trình. Đây là cách để mỗi em có cơ hội nói ra điều mình nghĩ, điều mình đã làm và điều mình cho rằng bạn đã làm với mình. Cô lắng nghe từng phía. Không vội quy kết. Không để một học sinh trở thành "người có lỗi" trước cả lớp. Bởi cô hiểu, ở lứa tuổi này, nếu giáo viên chỉ xử lý phần ngọn, mâu thuẫn có thể tạm lắng nhưng cảm xúc bên trong vẫn còn. Sau khi nắm được sự việc, cô chủ động liên hệ với phụ huynh của H và T để thông tin, trao đổi và cùng gia đình theo dõi tâm lý của các em. Cô cũng báo cáo Ban Giám hiệu để nhà trường nắm tình hình và phối hợp giải quyết. Sau đó, cô mời phụ huynh của những học sinh có liên quan đến trường để trao đổi. Cách làm của cô không nhằm tìm một phía để trách móc. Cô muốn phụ huynh hiểu rằng những biểu hiện tưởng như "chuyện trẻ con" trên thực tế có thể ảnh hưởng đến tâm lý, việc học và sự hòa nhập của học sinh. Điều cô lo nhất là H và T sẽ cảm thấy mình bị đứng ngoài tập thể. Vì vậy, sau khi sự việc có những chuyển biến tích cực, cô vẫn tiếp tục theo dõi. Cô không nghĩ rằng chỉ cần học sinh ngừng cãi nhau là mọi việc đã xong.

Để các em tự tìm lại cách ở bên nhau

Cô Linh hiểu rằng một lớp học không thể được xây dựng bằng những lời nhắc nhở liên tục.Muốn học sinh gần nhau hơn, đôi khi phải tạo ra những cơ hội rất tự

nhiên để các em cùng làm việc. Và cô đã chọn những hoạt động chung của lớp để làm điều đó. Trong Ngày hội văn hóa dân gian, cô phân công các em cùng chuẩn bị, cùng thực hiện các phần việc. Có những hôm, cô gọi học sinh đến nhà để cùng nấu ăn, trang trí và chuẩn bị cho hoạt động. Những công việc rất đời thường ấy lại tạo ra những cuộc trò chuyện rất tự nhiên. Một em nhờ bạn lấy đồ. Một em hỏi bạn cách làm. Các em cùng đứng trong một nhóm, cùng hoàn thành một công việc của lớp.

Không còn là H, T và "nhóm bạn". Chỉ còn những học sinh lớp 8/2 đang cùng làm một việc chung. Cô Linh không ép các em phải thân thiết trở lại. Cô cũng không tổ chức một buổi hòa giải hình thức rồi coi đó là kết thúc. Cô chỉ tạo cơ hội để các em có thể nhìn nhau bình thường, nói chuyện bình thường và cùng làm việc với nhau.

Rồi những thay đổi nhỏ xuất hiện. H và T dần hòa nhập trở lại với tập thể. Những học sinh từng xa cách cũng thay đổi cách cư xử. Các em có thể nói chuyện, tham gia hoạt động và phối hợp với nhau. Tình bạn có thể không trở lại hoàn toàn như trước.

Nhưng sự tẩy chay đã dừng lại. Khoảng cách không còn biến thành sự chia rẽ.

Với cô Linh, như vậy là đủ. Bởi giáo dục học sinh không phải lúc nào cũng là làm cho mọi người trở thành bạn thân của nhau. Quan trọng hơn là giúp các em biết rằng: *không thích một người không có nghĩa là được quyền làm tổn thương người đó; không còn chơi thân vẫn có thể tôn trọng nhau và cùng sống trong một tập thể.*



Cô Đinh Thị Ngọc Linh cùng học sinh lớp 8/2 trong một hoạt động của lớp. Cô giáo cùng học sinh chuẩn bị cho Ngày hội văn hóa dân gian – một hoạt động giúp các em có thêm cơ hội gắn kết.

Một lớp học tốt không chỉ được đo bằng thành tích

Lớp 8/2 có nhiều học sinh học tập tốt. Nhiều em tham gia các đội tuyển học sinh giỏi và đạt thành tích trong các kỳ thi. Nhưng với cô Linh, thành tích học tập chưa phải là tất cả. Cô từng chứng kiến nhiều học sinh học tốt nhưng còn vụng về trong cách ứng xử với bạn bè. Một em có thể giải được một bài toán khó, nhớ được một kiến thức dài, đạt giải trong một kỳ thi, nhưng vẫn cần học cách nói một câu sao cho bạn không tổn thương. Một em có thể rất tự tin trước lớp nhưng lại chưa biết lắng nghe khi có bất đồng. Vì thế, câu chuyện của H và T cũng trở thành một bài học của cả lớp. Các em học cách lắng nghe. Học cách nhìn lại hành vi của mình. Học cách xin lỗi khi cần. Học cách bỏ qua. Và quan trọng nhất là học cách không biến một mâu thuẫn cá nhân thành sự cô lập một người khỏi tập thể. Đó là những bài học không có trong sách giáo khoa. Nhưng người giáo viên chủ nhiệm lại phải dạy các em bằng chính những tình huống xảy ra trong cuộc sống hằng ngày.

“Làm việc bằng cái tâm”

Cô Đinh Thị Ngọc Linh năm nay 42 tuổi, có 18 năm làm công tác chủ nhiệm.

Năm học 2024–2025, cô được công nhận Giáo viên chủ nhiệm giỏi thành phố.

Nhưng khi nói về công tác chủ nhiệm, cô ít nói về những danh hiệu .Cô thường nói về học sinh. Cô từng chia sẻ*:“Làm việc bằng cái tâm, coi học trò như con và luôn đặt mình trong tâm thế học trò ở tuổi 14, để đồng hành, thấu hiểu, yêu thương học sinh thật sự thì mới có thể làm được.”*

Có lẽ câu nói ấy được thể hiện rõ nhất trong cách cô xử lý câu chuyện của lớp 8/2.

Nếu chỉ muốn hoàn thành nhiệm vụ, cô có thể nhắc nhở học sinh, yêu cầu các em chấm dứt việc tẩy chay nhau và báo cáo sự việc. Nhưng cô đã làm nhiều hơn thế.

Cô gặp từng em. Cô nghe từng phía. Cô yêu cầu viết tường trình. Cô gọi điện cho phụ huynh. Cô báo cáo Ban Giám hiệu. Cô tiếp tục theo dõi. Và khi sự việc đã lắng xuống, cô vẫn tìm cách tạo cơ hội để các em có thể gần nhau hơn. Đó không phải là một việc làm mang tính hình thức. Đó là trách nhiệm của một giáo viên chủ nhiệm khi đã nhận một lớp học làm tập thể của mình.

Từ việc của lớp đến việc chung

Cách cô Linh làm công tác chủ nhiệm cũng thể hiện ở những công việc khác trong nhà trường. Trong hai năm học 2023–2024 và 2024–2025, cô được tín nhiệm giữ vai trò Chủ tịch Công đoàn. Ở vị trí này, cô tham gia tổ chức nhiều hoạt động chăm lo đời sống tinh thần cho cán bộ, giáo viên, nhân viên nhà trường, trong đó có chương trình Trung thu cho con em cán bộ, nhân viên.Cô cũng tham gia hỗ trợ học sinh có hoàn cảnh khó khăn, trao 10 suất quà, mỗi suất trị giá 300.000 đồng.

Những việc ấy không phải những công việc lớn lao.Nhưng công việc tập thể thường được tạo nên từ những việc như thế: một người đứng ra nhận việc, cùng mọi người chuẩn bị, giải quyết từng phần việc và cố gắng để hoạt động chung được chu đáo.

Bên cạnh đó, cô vẫn giữ trách nhiệm với chuyên môn. Trong công tác bồi dưỡng học sinh giỏi cấp phường, năm học 2024–2025, học sinh đạt 2 giải Nhì và 1 giải Ba; năm học 2025–2026 đạt 2 giải Nhất và 3 giải Nhì. Công tác chủ nhiệm, hoạt động tập thể và chuyên môn với cô không phải những phần việc tách rời. Bởi một giáo viên muốn học sinh tin mình thì trước hết phải có trách nhiệm với công việc của mình.



Cô Ngọc Linh tổ chức 8/3 cho cán bộ giáo viên nhân viên và trao 10 suất quà cho học sinh khó khăn.

Dám nhận việc, dám làm đến cùng

Trong những câu chuyện về người cán bộ, đảng viên dám nghĩ, dám làm, dám chịu trách nhiệm vì lợi ích chung, đôi khi người ta dễ nghĩ đến những việc lớn. Nhưng ở trường học, tinh thần ấy có thể bắt đầu từ những việc rất gần. Đó là khi một lớp học có vấn đề, giáo viên chủ nhiệm không né tránh. Là khi học sinh có mâu thuẫn, giáo viên không chỉ nhắc nhở cho xong. Là khi gia đình cần phối hợp, giáo viên chủ động kết nối. Là khi một giải pháp chưa đủ hiệu quả, giáo viên tiếp tục tìm cách khác. Và là khi công việc chung cần người đứng ra đảm nhận, mình không đứng ngoài. Cô Linh đã thể hiện điều đó qua những công việc mình làm trong nhiều năm. Không phải bằng những lời nói lớn. Mà bằng sự kiên trì với từng học sinh, sự trách nhiệm với từng công việc và sự chủ động khi tập thể cần. Ở câu chuyện lớp 8/2, điều đó càng rõ hơn. Cô không chờ đến khi mâu thuẫn trở thành một sự việc nghiêm trọng mới can thiệp.

Cô phát hiện từ những biểu hiện nhỏ. Cô chủ động tìm hiểu. Cô chấp nhận dành thêm thời gian. Cô phối hợp với gia đình và nhà trường. Và cô kiên trì theo dõi đến khi học sinh thực sự có chuyển biến. Đó chính là cách cô chịu trách nhiệm với công việc của mình.

Không để một học sinh đứng ngoài tập thể

Nhìn lại câu chuyện của lớp 8/2, mọi việc bắt đầu từ những điều rất nhỏ.Một nhóm bạn chơi thân. Một mâu thuẫn. Một vài lời nói trên mạng xã hội. Rồi hai học sinh dần trở thành những người đứng ngoài nhóm bạn của mình. Nếu không được phát hiện sớm, khoảng cách ấy có thể lớn dần. Nhưng cô Linh đã nhìn thấy. Và cô không chọn cách đứng ngoài. Điều đáng nhớ nhất trong câu chuyện này không phải là cô giáo đã "giải quyết được một vụ việc". Điều đáng nhớ là *cô đã không để một học sinh phải đứng một mình trong chính lớp học của mình.* Cô không cố làm cho mọi thứ trở lại nguyên vẹn như trước. Cô chỉ giúp các em hiểu một điều giản dị: trong cùng một tập thể, mỗi người có thể khác nhau, có thể không còn chơi thân, nhưng vẫn phải biết tôn trọng nhau. Bởi sau những bài học về kiến thức, điều các em mang theo lâu dài hơn có thể là cách các em đối xử với một người khác. Ở tuổi 42, sau 18 năm đứng

lớp và làm công tác chủ nhiệm, cô Đinh Thị Ngọc Linh vẫn chọn cách đi gần học sinh.

Cô quan sát những thay đổi nhỏ. Ngồi xuống khi học sinh cần được lắng nghe. Tìm đến gia đình khi cần sự phối hợp. Tìm đến đồng nghiệp khi vấn đề cần nhiều người cùng giải quyết. Và kiên trì với một việc cho đến khi học sinh có thể tự bước qua nó.

Có những công việc của người giáo viên được nhìn thấy bằng một tiết dạy tốt, một giải thưởng hay một danh hiệu. Nhưng cũng có những việc gần như không có ai chấm điểm. Đó là khi một học sinh thôi buồn. Một nhóm bạn thôi tẩy chay nhau. Một lớp học trở lại bình thường. Một em từng đứng ngoài tập thể lại có thể vui vẻ bước vào lớp mỗi ngày. Những điều ấy rất nhỏ. Nhưng với người làm công tác chủ nhiệm, đó lại là những kết quả có ý nghĩa. Cô Linh từng nói: **"Làm việc bằng cái tâm, coi học trò như con."** Có lẽ, từ một câu chuyện của lớp 8/2, có thể hiểu thêm về chữ "tâm" mà cô nói. Đó là không làm ngơ trước một học sinh đang gặp khó khăn. Là không chọn cách dễ nhất để kết thúc một vấn đề. Là dám nhận phần trách nhiệm của người giáo viên khi lớp mình có chuyện. Và là kiên trì tìm một cách tốt hơn cho học sinh.

Bởi đôi khi, giữ một tập thể không bắt đầu từ những việc lớn. Nó bắt đầu từ việc người giáo viên chịu đứng giữa một khoảng cách, lắng nghe cả hai phía và kiên nhẫn giúp những học sinh của mình tìm lại cách ở bên nhau.

Đó là cách cô giáo Đinh Thị Ngọc Linh đang làm nghề – lặng lẽ, gần gũi nhưng đầy trách nhiệm.

Câu chuyện của lớp 8/2 bắt đầu từ một mâu thuẫn nhỏ, nhưng qua đó cho thấy sự tận tâm và trách nhiệm của cô Đinh Thị Ngọc Linh với học trò. Cô không vội trách cứ, mà dành thời gian lắng nghe, chia sẻ và giúp các em hiểu nhau hơn.

Là một đảng viên, cô luôn cố gắng làm tốt công việc của mình từ những điều gần gũi nhất: quan tâm đến học sinh, giữ sự đoàn kết của lớp và sẵn sàng nhận trách nhiệm khi tập thể có vấn đề. Rồi mọi chuyện cũng dần tốt lên. Các em lại vui vẻ, gần gũi và biết quan tâm đến nhau. Với cô, đó là niềm vui giản dị của một người giáo viên chủ

nhiệm. Bởi điều cô mong muốn nhất sau mỗi năm học là học trò của mình không chỉ học tốt hơn, mà còn biết sống tử tế và yêu thương nhau hơn./.

MỘT SỐ HÌNH ẢNH VỀ HOẠT ĐỘNG CHỦ NHIỆM CŨNG NHƯ THÀNH THÍCH CỦA CÔ ĐINH THỊ NGỌC LINH



CỘNG HÒA XÃ HỘI CHỦ NGHĨA VIỆT NAM
Độc lập – Tự do – Hạnh phúc

GIẤY KHEN

HIỆU TRƯỞNG TRƯỜNG TRUNG HỌC CƠ SỞ PHAN BỘI CHÂU

Khen tặng: Tập thể lớp 8/2

Đạt danh hiệu "Tập thể lớp Xuất sắc"

Năm học 2025 - 2026

An Hải, ngày 12 tháng 05 năm 2026

HIỆU TRƯỞNG

Trịnh Quang Lộc

QĐ số: 169/QĐ - THCSPBC
ngày 12 tháng 05 năm 2026

Lớp chủ nhiệm




Tết
Xuân
Mừng Đảng
Đón Xuân


ỦY BAN NHÂN DÂN QUẬN SƠN TRÀ
TRƯỜNG THCS PHAN BỘI CHÂU
Hội Trại
GIẢI BA TOÀN ĐOÀN
GIẢI BA TOÀN ĐOÀN
GIẢI NHẤT TOÀN ĐOÀN
GIẢI NHẤT TOÀN ĐOÀN





Đội tuyển học sinh giỏi

Cô Ngọc Linh nhận giấy khen của công đoàn quận Sơn Trà



Cô Ngọc Linh tham gia giáo viên chủ nhiệm giỏi cấp thành phố

Họ và tên tác giả: Nguyễn Thị Anh

Năm sinh: 1988

Chức vụ, đơn vị công tác: Giáo viên trường THCS Phan Bội Châu, chi uỷ - Chi bộ trường THCS Phan Bội Châu, Đảng uỷ phường An Hải.